

התיאטרון, בהופעה שלי, והזמין אותי לבחינה.

בעצם, בתחילת הקריירה שלי הייתי זמרת. בילדותי ניגנתי על פסנתר ואקורדיון. וכשנרדתי בסדרת התיאטרון הארצי שבגטו, בבוקרשט, הבחינו בכישרונות המוסיקליים שלי. בהצגה אחרת, אופנבאך בתל-אביב שרתי את אני חדש בארץ.

כעבור שלוש שנים עברתי לתיאטרון דורה-מי שם שיחקתי מיום הקמתו ב'53' עד '61, כשמהלך ג'ורג' ואל נפטר והתיאטרון נסגר. באותה תקופה גם שיחקתי במשך שנה אחת בסמבטיון, שאותו הקימו זאב ברלינסקי ומרדכי כרזוב ב'58'.

אחרי דורה-מי נרדתי מלהקה ללהקה, עד שנפתח התיאטרון הוורוד ב'64, היתה לי הצגת-יחיד שנקראה צחוק גורל. וצחוקהגורל הוא שבהכנסות של ההצגה הזאת שילמו חובות על הצגות קודמות. והמשכורת שלי היתה... (ג'טה עושה תנועה של אצבע משולשת).

כמילחמת ששת-הימים התיאטרון נסגר. התנדבתי לצבא והופעתי לפני חיילים. זה ארך חודש ימים, ואז התחילו חלטורות. הצגות-ילדים. סרטים.

שאלה: לא הוכרת כי רעבת ללחם. ילדת בת. וכמה להיטים: מאניניה, עוד לא יודעת עברית, מי זה דופק בדלת.

תשובה: הבת שלי... היא בת נהדרת. אם טובה (שלושה ילדים), רעיה נאמנה, בקיצור עקרת-בית למרפת, השונאת תיאטרון. התיאטרון גול ממנה את האמא. מאכיה התגרשתי כשהייתה ילדה. נישאתי בשנית ושוב התגרשתי. זה הספיק לי לכל החיים.

ובכל זאת יש בניינו אהבה והבנה מושלמת. מערכת היחסים שלנו איננה מושתתת רק על קשר של אם ובת, אלא על בסיס של ידידות עמוקה. והנכדים שלי הם ה"תפקיד" של חיי. אני מוותרת על כל אירוע לטובת השהייה כמחיצתם.

הרעב? אין לי מרפקים. לא פנו אליי. היתה לי חותמת של בדרנית. בתקופה מסוימת עברתי שבוע ימים

כקופאית במועדון-לילה. יום אחד הופיע מישהו בעתון מסויים: "ראיתי את ג'טה לוקה עובדת כקופאית, יכול להיות שגם חיים טופול יהיה מלצר יום אחר."

להרוויח את לחמי בעבודה שאיננה מזוהה עם מיקצועי זה נחשב לפחיתות-כבוד? זהו סנוביות, שהוא מחלה כרונית במדינה שלנו.

ובנוגע ללהיטים — הד ארצי הפיקו חמישה תקליטים שלי, כשהמנהל המוסיקלי שלהם באותה תקופה, משה וילנסקי, פנה אליי כדי שאבצע אותם.

שאלה: בואי נחזור לשנות ה'70? הוכרתי את הבימה.

תשובה: טרי תומא המנוח... (ג'טה מפסיקה את שטף-הדיבור. בוכה). ככל פעם שטרי נכנס לחיי, נרלק אור. הוא נהג לומר: "הם כליך מטומטמים; הם שמו עליך סטיגמה של בדרנית, והם לא יודעים איזו שחקנית דרמאית את!"

הודות לו נכנסתי להבימה. שיחקתי בשתי הצגות, ואז מיכתבתורה. רי שוב נרדתי ושוב שאלתי את עצמי, מה אוכל מחר?

במילחמת יוסי-הכיפורים שוב התנדבתי. עברתי את התעלה בקסרה על הראש. יחד עם אריה אליאס. לילה אחד ראינו כוכב נופל בשמיים. מאוד התפעלנו, ואו חייל אמר: "זה לא כוכב, זה טיל!"

שאלה: נפצעת או, לא?

תשובה: מהטיל? לא. הרכב שבו נסענו — גם יהודים גאון היה שם — התנגש בטנק שרוף, שעמד בשולי הכביש, והתהפך. קיבלתי קרישים במצח ומכה בגב, ששיתקה את השרירים לתקופה של כמה חודשים. חצי שנה קיבלתי משכורת מהצבא, כגלל הפציעה.

שאלה: אני רואה אות מילחמת תלוי על הקיר.

תשובה: כן. זה אות מילחמת יוסי-הכיפורים. וזה האוסף שקיבלתי מגרודים שונים בצבא, כאות-הוקרה. שאלה: ואז?

תשובה: שוב בלי עבודה. חלטורות. (המשך בעמוד 46)

ג'טה לוקה ב"דורה-מי" שאלתי את עצמי: מה אוכל מחר?

בתפקיד "מוד"

לפני חיילים (1967)

ג'טה בהצגת ילדים (1959)

"בכל העולם כששחקן מגיע לגילי ומופיע על הבימה, הקהל קם ומריע. כאן זורקים אותו לכלבים!"